

Els tres porquets

Hi havia una vegada tres porquets germans que vivien feliços a la granja dels seus pares. El gran es deia en Pere, el del mig en Pau, i el petit en Pep. Els tres tenien caràcters ben diferents: en Pere era treballador i previsor, en Pau era llest però una mica precipitat, i en Pep era alegre i simpàtic, però també el més mandrós dels tres.

Un bon dia, la seva mare els va cridar i els va dir amb veu tendra:

— Fills meus, ja sou prou grans per tenir les vostres pròpies cases. Aneu al món, treballeu amb esforç i construïu-vos una llar sòlida. I sobretot, cuideu-vos els uns als altres.

Els tres porquets es van abraçar, van agafar les seves petites motxilles i van sortir a caminar pel bosc amb el cor ple d'il·lusió.

En Pep, que no volia perdre ni un minut de joc, de seguida va veure un munt de palla al costat del camí. Sense pensar-s'ho dues vegades, va aixecar quatre parets de palla i un sostre de palla, i va plantar la porta. Va quedar tan satisfet de si mateix que va fer tres voltes de campana al prat. El seu germà en Pau va sacsejar el cap, però en Pep no en va voler sentir res i va entrar a casa seva xiulant.

En Pau va caminar una mica més fins que va trobar un bosc de pins joves. Va tallar branques, les va serrar i les va encaixar formant una casa força maca, amb fins i tot una finestrela. En Pere, que passava per allà, li va advertir que les juntes eren massa fines i que un vent fort podria fer-li mal. Però en Pau, orgullós de la seva feina, el va despatxar amb un somriure i va entrar a casa seva satisfet.

En Pere va continuar caminant fins que va arribar a un prat on hi havia argila i pedra. Va anar a buscar maons al poble proper, els va pagar amb els seus estalvis i es va posar a treballar de sol a sol durant molts dies. Els seus germans li venien a fer broma i li preguntaven quan acabaria. En Pere somreia i seguia treballant, col·locant cada maó amb cura, omplint cada junta, reforçant cada cantonada. Quan finalment va acabar, la casa de maons era sòlida, calorosa i segura.

Però al bosc proper hi vivia un llop molt especial. En Griu no era un llop qualsevol: era astut, pacient i perillós. Feia setmanes que observava els tres porquets des de la foscor dels arbres, esperant el moment oportú. Una nit de tardor, quan el vent bufava i les fulles queien, va decidir que havia arribat l'hora.

Va anar primer a la casa de palla d'en Pep i va picar a la porta amb veu melosa, dient que portava un regal de part de la seva mare. Però en Pep, que coneixia aquella veu fosca, va respondre valent des de dins: «No, no i no! Pel pèl del meu mentó, no t'obriré!» La cara d'en Griu es va torçar en un somriure perillós. Va omplir els pulmons d'aire i va bufar amb tota la seva força. La casa de palla va tremolar, va cruixir i es va ensorrar com un castell de cartes. En Pep va sortir corrent i va anar directe a casa del seu germà en Pau.

En Griu no es va estar gaire a arribar. Aquesta vegada no va fingir amabilitat i va exigir als dos germans que sortissin. «No, no i no! Pel pèl del nostre mentó, no t'obrirem!», van cridar junts. El llop va bufar amb tota la seva ràbia, les parets de fusta van vibrar, les finestres van sonar, i la casa va caure. Els dos germans van sortir corrent a la màxima velocitat fins arribar a la porta de pedra de la casa d'en Pere, que els va obrir de seguida i va tancar amb doble forrellat.

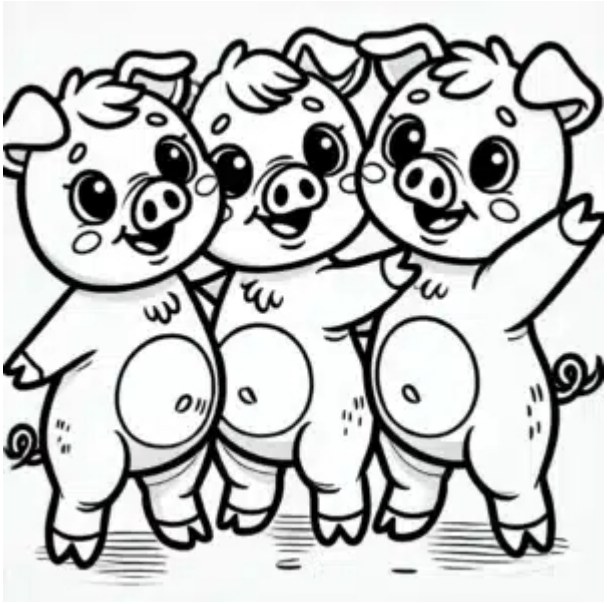
En Griu va arribar davant la casa de maons respirant fort i els ulls encesos de ràbia. Va bufar una vegada, va bufar dues vegades, va bufar fins que li va faltar l'alè, però la casa de maons no va moure ni una pedra. Furiós i humiliat, va decidir entrar per la xemeneia. Però en Pere, que era previsor fins a l'últim detall, havia encès el foc i havia posat una olla gran plena d'aigua bullent just a sota. Quan el llop va lliscar xemeneia avall, va caure dins l'olla, va donar un crit esgarrifós i va sortir corrent pel bosc sense mirar enrere. Mai més ningú no el va tornar a veure per aquells encontorns.

Els tres porquets es van abraçar emocionats. En Pep i en Pau van agafar les mans del seu germà gran i li van reconèixer que tenia raó. En Pere els va respondre que el que importava era que estiguessin bé, i que d'ara endavant construirien les coses junts. Aquella nit van sopar els tres al voltant del foc, calents i segurs, rient i explicant-se les seves aventures. I des d'aquell dia, els tres germans van viure junts a la casa de maons, ajudant-se en tot.

I van ser feliços per sempre més.

Pinta el conte de » Els 3 porquets»:

Introducció i origen del conte

Els tres porquets és un dels contes populars més estimats de la tradició occidental. El seu origen és folklòric i oral, però la versió escrita més coneguda va ser publicada l'any 1890 per l'escriptor britànic **Joseph Jacobs** al seu recull *English Fairy Tales*. Versions

anteriors ja circulaven des de principis del segle XIX, i el conte va guanyar popularitat mundial gràcies a les adaptacions posteriors, inclosa la famosa versió animada de Walt Disney de 1933.

És un conte recomanat per a nens i nenes d'entre **3 i 7 anys**, ideal per llegir en veu alta abans de dormir o a l'aula. A través d'una història senzilla i plena de ritme, treballa valors fonamentals com l' **esforç**, la **previsió**, la **responsabilitat** i la **solidaritat entre germans**. La repetició de les escenes amb cada porquet fa que els més petits puguin anticipar i participar activament en la narració.

Personatges principals

El primer porquet — en Pep (el mandrós) És el germà petit i el més impacient. Construeix la seva casa de **palla** perquè vol acabar ràpid i tenir temps per jugar. Representa la imprudència i les conseqüències de no pensar en el futur.

El segon porquet — en Pau (el precipitat) El germà del mig tampoc vol esforçar-se gaire. Tria la **fusta** com a material perquè és més ràpid que els maons. Representa l'esforç a mitges: millor que no fer res, però insuficient davant els reptes.

El tercer porquet — en Pere (el treballador) El germà gran és pacient, previsor i responsable. Construeix la seva casa de **maons**, invertint temps i energia. Gràcies a ell, tots tres sobreviuen. Representa el valor del treball ben fet.

El llop ferotge El gran antagonista del conte. Astut i poderós, el llop representa els perills i adversitats de la vida. La seva incapacitat per enderrocar la casa de maons simbolitza que l'esforç i la preparació protegeixen davant de qualsevol amenaça.

La moralitat del conte dels tres porquets

El conte dels tres porquets ens transmet un missatge atemporal: **el treball esforçat i la previsió protegeixen davant dels perills de la vida**. La imprudència i la mandra, com les cases de palla i fusta, cedeixen davant les dificultats. En canvi, qui dedica temps i esforç a construir una base sòlida —com la casa de maons— resisteix qualsevol adversitat.

El conte també posa en valor la **solidaritat familiar**: quan les cases dels germans menors s'ensorrren, el gran els acull sense dubtar. Junts, units, vencem allò que sols no podríem. Un relat que, més de cent anys després de la seva publicació, continua sent tan vigent com el primer dia.

Preguntes freqüents sobre els tres porquets

Per a quina edat és el conte dels tres porquets?

El conte dels tres porquets és recomanat per a nens i nenes d'entre 3 i 7 anys. La seva estructura repetitiva i el ritme de la narració el fan especialment adequat per als més petits, que poden anticipar les escenes i participar en la lectura en veu alta. També és molt útil com a recurs educatiu a l'educació infantil i primer cicle de primària.

Quina és la moralitat dels tres porquets?

La moralitat principal és que l'esforç, la previsió i el treball ben fet ens protegeixen davant les adversitats. El conte ensenya que les solucions fàcils i ràpides solen ser fràgils, mentre que tot allò construït amb dedicació resisteix els reptes de la vida. Secundàriament, transmet el valor de la unió familiar i la solidaritat

entre germans.

Com es diuen els tres porquets?

En les versions tradicionals del conte, els tres porquets no solen tenir nom propi. En algunes adaptacions modernes en català reben noms com en Pep, en Pau i en Pere —uns noms senzills i fàcils de recordar per als més petits.

D'on prové el conte dels tres porquets?

El conte té un origen folklòric i oral que es remunta a la tradició popular europea. La primera versió escrita coneguda va ser publicada el 1890 per Joseph Jacobs al recull *English Fairy Tales*. Tot i això, versions similars ja circulaven oralment des de principis del segle XIX. La versió animada de Walt Disney de 1933 va contribuir a popularitzar-lo arreu del món.

Hi ha versió en PDF dels tres porquets?

Sí! A Racó de contes pots descarregar el conte dels tres porquets en PDF de forma completament gratuïta. Trobaràs el botó de descàrrega just sota el text del conte. És ideal per imprimir i llegir sense connexió, o per usar-lo a l'aula o a casa.